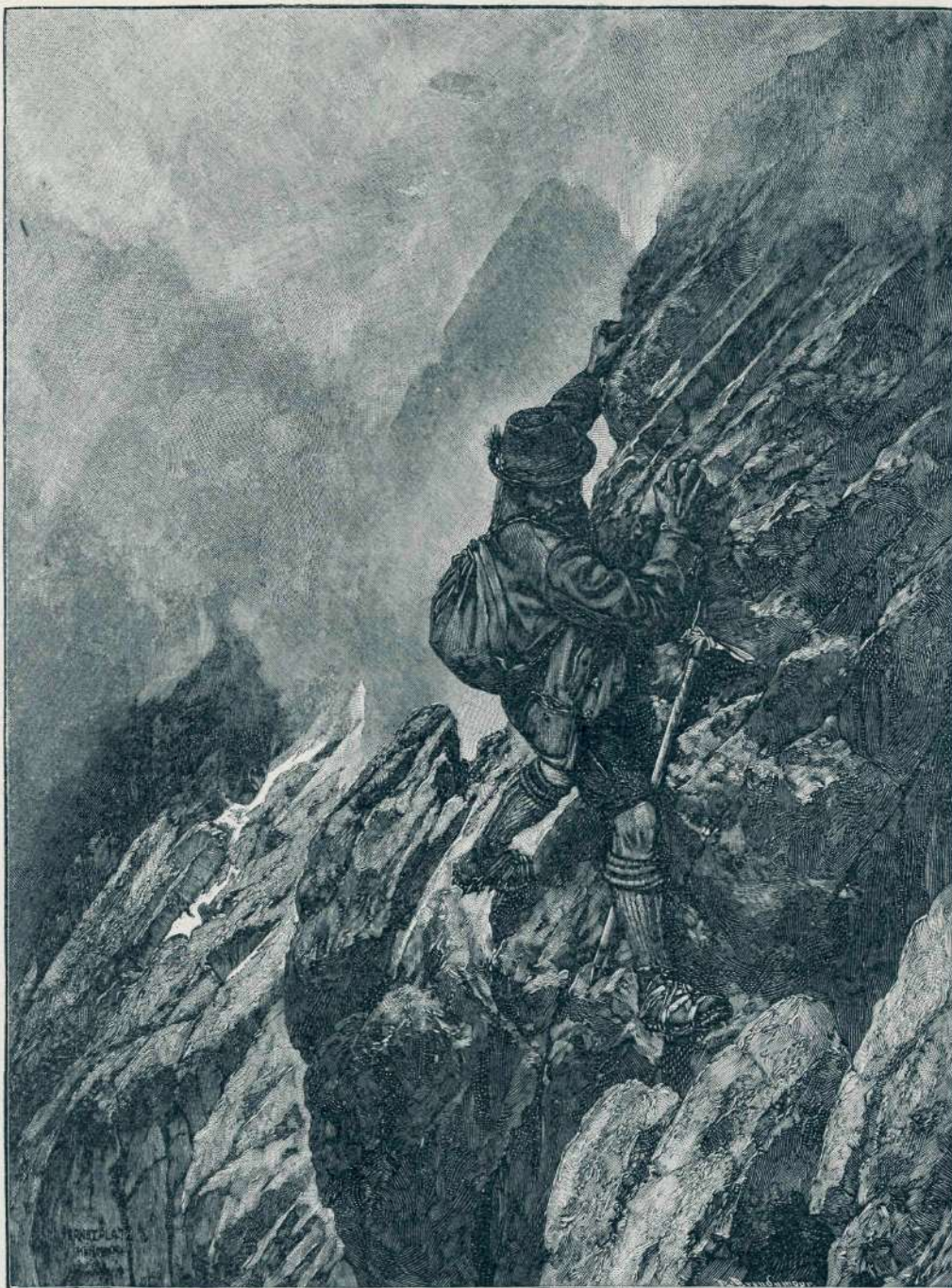

dostno — a glej, solnčni žarki so se boječe odtegovali, veselje ni maralo videti poti v mojo dušo, in nasmeh mi je zamrl na ust-
 ranjene noge, videli v očeh sledove solza. In temu so se čudili, ker tega niso umevali. „Kdo si in odkod?“

Nad prepadom.

nica... Vsi oni pa, ki so hodili ob meni, so me začudeno gledali. Videli so pač na mojih licih krvave potne srage, videli moje

V vprašanih nekaterih je zvenela le radovednost, a drugi so se s sočutjem obračali k meni.